

Нови злочин у Србији – недостатак евроентузијазма испоставља се као опасно морално посрнуће и кључни доказ за стављање клипова у точкове нашег развоја, те реметилачки фактор штетан по духовно здравље и тако потребан оптимизам. Зато Влада Србије спроводи широку кампању борбе против штетног мишљења – бити европесимиста опасно је, покварено је и није пријатељско не само према Европи, која то није заслужила, него и према САД, које су то заслужиле још мање, а нарочито према влади за коју је цео свет рекао да је проевропска и демократска и која се толико труди да је сви заволимо.

Недостатак евроентузијазма овде добија јасне идеолошке предзнаке – ко није евроентузијаста, тај је десничар и националиста, а у „Новој Европи” за такве места бити неће. Олако обећана брзина, којом се у име Европе, спроводи дисциплиновање медија и јавног мњења, горко подсећа на комунистичку прошлост у којој је новинар био друштвенополитички радник, а новине партијски билтени у којима је харао хумани пендрек морално-политичке подобности. Идеолошка разноврсност је нашим демократама некако постала неподношљива и дубоко увредљива, па се у том контексту као један од кључних задатака ове владе може читати и покушај демократског дисциплиновања важних медија, у најцрњем маниру „партијске диференцијације” из времена Осме седнице, са све писмима синдиката, и директивама одозго и са стране чији су се налогодавци, некако „изгубили у преводу”, али су зато јавности приказани људи који, су попут чувеног „чистача” Винстона Вулфа из „Петпарачких прича” доведени да „очисте терен”.

Да не би било забуне око смерница нашег еврооптимизма, и око оног чувеног питања „Шта да се ради”, прве конкретне лекције стигле су пре неколико дана – најватренији евроентузијаста почели су да деле савете медијима да, на пример, треба да пишу о томе како се Косово изградило последњих година и како тамо свакога дана у сваком погледу све више напредују, а не да се пише о томе како је Косово отето. Треба, на пример, са згражањем писати о тону којим руски министар говори о нафтном споразуму, али са одушевљењем поздравити америчког амбасадора који изјављује да подржава независност Косова и да САД никога не терају, већ само охрабрују државе из окружења да признају независност јужне српске покрајине. О цветној башти треба писати, свима нам је преко потребан оптимизам, свима нама треба охрабрење.

Туга овог, кобајаги европског, идеолошког монолита, каквог нема нигде, огледа се управо у једном малом детаљу – већ данас се овде сматра невиђеном храброшћу – мислити својом главом и мислити гласно. Зар смо се за то борили – шерпама, лонцима, пиштаљкама, зар после комунизма, па онда Милошевића и двадесет година агоније стижемо у тачку у којој свако од нас може бити проглашен десничарем и српским националистом ако са одушевљењем не пристане да буде у стаду које је жигосано жутиим звездицама и које чувају и воде самозвани тумачи европских вредности?

Ућуткивање европесимиста је једна ствар, али њихово олако етикетирање налепницама из доба комунизма више је него опасно. Оно говори о аветима прошлости које се, огрнуте заставом Европске уније, на велика врата враћају на нашу сцену.

Такозвани широки фронт за Европу, у суштини није ништа друго него увођење нове

Зона сумрака

Пише: Мирјана Бобић-Мојсиловић
среда, 01 октобар 2008 21:40

идеологије која ће по кратком поступку разврстати жито од кукоља, и средити свет идеја како доликује истинској љубави према новом „великом вођи”. Ко је и како изгледа велики вођа, није толико битно, битно је да нас он охрабрује да у нову религију уђемо, остављајући све што знамо, за собом. Јер само тако, можемо сањати о обећаном рају.

Ултралиберална левица новог светског поретка јесте идеолошки извор са кога воду пију наше вајне демократе. Ради се о томе да се , за разлику од демократа, ови први бар лажно не представљају. Речју, ово у чему смо је – зона сумрака.

www.mirjanabm.com

[објављено: 01/10/2008, Политика]